

Familie rechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 6 juni 2018

17/1585/B

Huwelijk – erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 21 WIPR – openbare orde – artikel 146bis oud BW – schijnhuwelijk – kind

Mariage – reconnaissance – article 27 CODIP – article 21 CODIP – ordre public – article 146bis C.civ. – mariage simulé – enfant

Inzake:

Gezien voorgaand verzoekschrift op 30 mei 2017 aangeboden door Meester P. Janssens, advocaat, kantoor houdende te 2060 Antwerpen, Duboisstraat 43, voor en namens:

de heer **ES. M.**, (cfr. verzoekschrift),

de heer **ES. M. I. Y.**, (cfr. beëdigde vertaling huwelijksakte), geboren op 19 maart 1958 te [...] (Egypte), van Nederlandse nationaliteit, wonende te [...] Antwerpen, [...],

en,

mevrouw **M. H.**,

geboren op [...] te [...] (Marokko), van Marokkaanse nationaliteit, wonende te 2020 Antwerpen, Willem Eekelaersstraat 49/30.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd op de griffie op 30 mei 2017,
- het (negatief) schriftelijk advies van mevrouw H. De Vrij, substituut procureur des Konings, dd. 8 juni 2017,
- de stukken.

Het verzoek werd door verzoekers en hun raadsman toegelicht in raadkamer op 2 mei 2018.

De heer Steven Vandromme, eerste substituut van de procureur des Konings, heeft het schriftelijk advies van het openbaar ministerie hernomen.

Namens verzoekers werd mondeling gerepliceerd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te Marrakech (Marokko) op 16 mei 2016.

De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Antwerpen, heeft op 27 april 2017 geweigerd dit huwelijkt te erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 27 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijks toestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (B.S. 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het

huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat dus op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Uit een geheel van omstandigheden moet dus ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting, zij het dat de rechtbank rekening kan houden met alle elementen die nadien aan het licht komen.

Het behoort aan de weigerende instantie en het openbaar ministerie om hun argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

In deze zaak zijn er elementen voorhanden die mogelijk op een schijnhuwelijk zouden kunnen wijzen.

De voorgebrachte objectieve gegevens volstaan naar het oordeel van de rechtbank echter niet om er met zekerheid te kunnen uit afleiden dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Het dossier van het openbaar ministerie bevat in wezen alleen de interviews van beide verzoekers, de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken en een aantal door verzoekers bezorgde bewijsstukken. Uit de interviews van verzoekers in hun globaliteit genomen kan geenszins afgeleid worden dat het hier een schijnhuwelijk zou betreffen. De verklaringen van verzoekers omtrent hun kennismaking, het verloop van hun relatie en de wederzijdse kennis van elkaar en hun familie bevatten geen noemenswaardige tegenstrijdigheden van die aard dat ze niet ook zouden kunnen opduiken bij de ondervraging van reeds lang gehuwde personen bij wie niet de minste twijfel bestaat over hun oprechte intenties. Anderzijds worden over essentiële elementen door verzoekers toch gelijklopende verklaringen afgelegd of is er minstens een aannemelijke uitleg voor wat op het eerste zicht tegenstrijdig zou klinken. Dat verzoeker verzoekster blijkbaar slechts over één van zijn vier huwelijken heeft gesproken, meer bepaald datgene waaruit een kind is ontsproten, getuigt wellicht niet van totale openheid, maar is menselijkerwijze wel te begrijpen. Dat verzoekster niet echt weet of er nog telefonisch contact is met het kind of helemaal geen contact, ligt in dezelfde lijn. Hetzelfde geldt voor zijn schulden, waar hij blijkbaar niet open over is geweest.

Van een snelle gang van zaken is, gegeven de culturele achtergrond van verzoekers, niet direct sprake. De opeenvolging op korte tijd van kennismaking, handvraging en huwelijk hoeft dan niet noodzakelijk een tegenindicatie te zijn van de oprechte intenties van partijen, temeer daar beiden toch al wat ouder

zijn en er in hoofde van beiden duidelijk een kinderwens aanwezig was, die zich overigens thans heeft gerealiseerd (zie verder).

De beweerde zwakke sociale positie van verzoeker is niet aangetoond. Alleszins heeft verzoeker sinds 15 november 2017 opnieuw vast werk en blijkens het arbeidscontract laat hij zijn loon storten op de gemeenschappelijke rekening van beide verzoekers.

Dat verzoeker eerder al betrokken zou zijn geweest bij huwelijken die aanleiding hebben gegeven tot het bekomen van verblijfsrecht, kan niet ontkend worden, maar daarmee is niet aangetoond dat het schijnhuwelijken waren. Die huwelijken kunnen op zich geen reden zijn om hem niet de kans te geven op een nieuw huwelijk waar mogelijks een verblijfsrecht kan aan gekoppeld worden, voor zover niet is aangetoond dat dit de enige beweegredenen zou zijn. Een overlappende relatie in de periode van de kennismaking toont hoogstens aan de verzoeker op dat ogenblik open stond voor een nieuwe partner. Daarmee is niet aangetoond dat zijn intenties ten aanzien van verzoekster niet oprecht zouden zijn.

Verzoekers brengen verder tal van bewijselementen bij (onder meer talrijke foto's, alsook bewijzen van geldstorting daterend van vóór het huwelijk tot wanneer verzoekster in België is toegekomen), die hun oprechte intenties aannemelijk maken. Het is waar dat foto's kunnen geposeerd zijn en dat aan dossieropbouw kan worden gedaan, zoals het openbaar ministerie voorhoudt, doch in casu wordt minstens aannemelijk gemaakt dat verzoekers een echte relatie hebben, terwijl eigenlijk geen enkel concreet element in het dossier op het tegendeel wijst.

Verder kan het leeftijdsverschil van 21 jaar (verzoeker is ouder dan verzoekster) niet doorslaggevend zijn, nu het niet samengaat met andere bezwarende elementen, die in casu wel degelijk ontbreken.

Tenslotte leggen verzoekers de geboorteakte voor van hun gemeenschappelijk kind A., geboren op 3 juni 2017. De geboorte van een kind binnen het huwelijk staat de kwalificatie van een "schijnhuwelijk" niet in de weg, maar bij gebrek aan bijkomende elementen is er geen reden om te twijfelen aan de oprechtheid van verzoekers inzake hun gezamenlijke kinderwens.

Omtrent de oprechte bedoelingen van verzoekers mag het openbaar ministerie dan wel zijn twijfels hebben, doch bij gebrek aan een minimaal bewijs van het tegendeel moet worden aangenomen dat het huwelijk niet enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevens, waaronder de door verzoekers voorgelegde stukken, staat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoekster en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en tot overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand gegrond.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK**

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd. Alle verdere en strijdige middelen verwerpend. Verklaart het verzoek toelaatbaar en gegrond als volgt:

- zegt voor recht dat de huwelijksakte van verzoekers, opgemaakt te Marrakech (Marokko) op 16 mei 2016, voldoet aan de voorwaarden tot erkenning ervan conform artikel 27 §1 WIPR,
- zegt voor recht dat iedere Belgische overheid, in het bijzonder de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, district Antwerpen, deze huwelijksakte dient te erkennen en aldus te aanvaarden voor overschrijving in zijn/haar registers.

Legt de kosten ten laste van verzoekers.

Dit vonnis werd uitgesproken op zes juni tweeduizend achttien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

H. Smeyers, rechter

C. Lemmens, griffier

S. Vandromme, eerste substituut-procureur des Konings